

L'OPINIÓ

SURT CADA DISSABTE 25 CENTIMS

BARCELONA, 31 DE MARÇ DE 1928

ANY I. - N.º 7

SUBSCRIPCIONS = ADMINISTRACIO

Carme, 20 int., 1.ª

PREUS DE SUBSCRIPCIO:

BARCELONA: TRIMESTRE, 3,00 PESSETES; SEMESTRE, 6,00

FORA: TRIMESTRE, 3,50 PESSETES; SEMESTRE, 6,50

ESTRANGER: SEMESTRE, 9,00 PESSETES

La Geografia ens ha fet mal

Per J. Ventalló

Aquest sol del nostre país, que per poc que apunti amb una mica de fúria, un matí d'hivern, us penetra el moll de l'ós, i us lleva de l'esperit tota sensació d'enuig, i us omple el clos de benestar i d'optimisme...

Aquest clima tan benigne que convida a deixar la feina i a mandrear, i us fa veure el verd dels arbres, més verd, i el blau del cel, més blau encara del que és, perquè de natural, si no, el trobaríeu apagat... Aquestes dones dels nostres carrers que van i vénen dels despatxos, entren i surten de les botigues, tafanegen els aparadors, i us fan alegre la vida només que amb llur presència, al cinema, al camp d'esports, a la "terrassa" del cafè... Tot això pot molt ben ésser en començ d'un cartell de propaganda de la "Feria" de Sevilla, veritat? Però en el cas present Barcelona és com Sevilla en aquests aspectes, i tot plegat si a l'antiga Hispàlia li ha creat un ambient de molta sortida en l'ordre turístic, i avui s'imagina tothom Sevilla amb molt de sol sobre el carrer de "les Sierpes", moltes clavellines als balcons i reixes, la torre de la Giralda difuminada en el paisatge, l'eco d'una "saeta" de Setmana Santa i un ambient odorant de "manzanilla" per damunt de tot, ací amb tant de sol, tan bon clima, les dones belles, i la ciutat tota en conjunt on fa de tan bon estar, tenim un poble emperesit i panxa-content, sempre a punt d'enriolar-se, optimista i jovial, tan de bona fe que de vegades toca, ja uns límits que inquietarien qualsevol frenòpata.

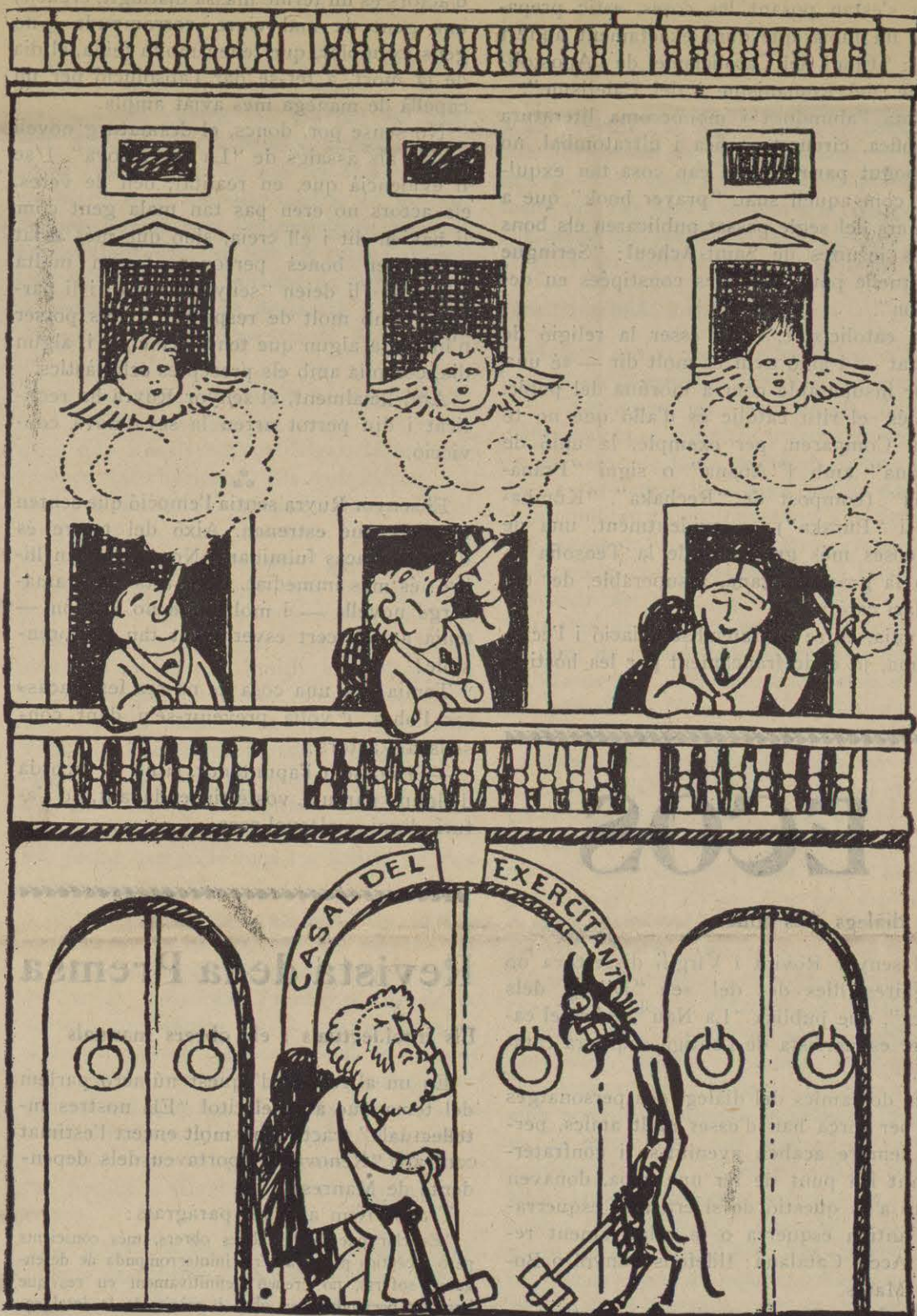
Ens han posat la fama de treballadors. "El catalán, de las piedras saca pan" diu un adagi. Les històries diuen que som "laboriosos, tenaces, agudos, perspicaces", i una restallera més d'adjectius. Es la llegenda... Ara ja la tenim, i ens hi hem ajagut al damunt a gaudir del sol i del clima, i a contemplar amb el cigarret als llavis les senyores que passen pels carrers, ideal tantes vegades confessat en diversos articles pels nostres estimats amics Josep Pla i Josep Maria de Sagarra.

I vetací el país; no ens enganyem. Es un país on tothom vol tranquil·litat i bons aliments. Tothom pensa el mateix. La gent pren cafè cada dia, i passa les vetlles en família tranquil·lament, escoltant la ràdio. Tothom va amb la rialla als llavis. Col·lectivament diríeu que ens ponen totes. La gent, però, no està contenta. No cal que siquem més explícits. Però el mateix que l'any 18, que tothom esperava que un bon matí ens llevaríem i ens trobaríem aquell present d'En Cambó en una safata damunt la nostra tauleta de nit, obra gestada i deslliurada mentre hi havíem anat fent petar el son amb una simfonietota delicada de rones a mitja veu, ara la gent també espera el mateix sense haver-hi posat cap esforç. Tots som uns mandres, TOTS; i som de tan bona fe que creiem que hi ha algú que no és de tan bona fe i que treballa sense fer cas del sol, del clima i de les dones que fan tan bonic de contemplar.

Aleshores, els amics us topen per les cantonades, us emprenen al cafè, al despatx, al diari: — No passa res? — us pregunten inquiets — I què voleu que passi, benaventurats! El temps és el que passa. Com els israelites, esperem el manà, sense treballar, tot fent-nos pessigolles al melic, en continu xefla. Voleu dir que a la fi no ens arribarem a corrompre?

Estem segurs que si les nostres aspira-

DOMUS AUREA

Satanàs, cansat d'intentar d'esbotzar la porta a cops de mall. — Aquestes portes són de diamant!

Karl Marx, aixafat. — Em sembla que la nostra maldat no prevaldrà en contra d'elles.

cions poguessin ésser objecte d'un negoci, ja l'hauríem arrodonit. I arrodonit, naturalment, amb guany, com correspon a la nostra fama de comerciants i de fenicis. Però com que és tan bella la vida voltada de tranquil·litat i de benestar, com que són tan agradables les coses supèrflues, ens hi hem deixat anar, i ningú no és bo ni per aixecar un bri de palla.

Aquells senyorassos que diuen mal dels governs, ben repapats en un "pullman" de Cassino, amb la copa de Kummel al davant i un "Maria Guerrero" de pam a la boca, són els senyors que aguanten els governs de tots els països.

De vegades us pregunten si passa res amb una mena de voluptuositat transparentada a la nina dels ulls, amb una avidesa morbosa a flor de llavi, i us fa pena d'haver-los de dir que no, que no passa res, i per animar-los els feu: — Encara no es pot dir res... Podria ésser que la nit del dilluns...

I veureu que de seguida s'assosseguen i s'enriolen, us conviden a beure, criden el "groom" i el fan anar a cercar cigars; sembla talment que els hàgiu tret un pes de sobre. Creuen en les vostres paraules com si fossiu més que uns profetes, uns precursors, fan telefonar a la seva senyora que no aniran a sopar a casa, i si no que us

acomiaieu perquè teniu feina, aquell vespre us presentarien la seva amiga i tot.

Tothom té una ganes que l'anganyin! No hi fa res que siguin "canards".

I el bo és que no acabeu d'entendre la psicologia d'aquest poble... Aquest poble de tan bon sol, tan bon clima, tan belles dones... Quin mal ens fa la nostra situació geogràfica! Perquè a tot arreu sentiu dir que hi ha una crisi que espanta; que no es fan ni cinc de calaix, que ningú no paga les factures, que hi ha una misèria espantosa. I quan els pobles pateixen fam és quan fan el que fan.

Potser és que aquí encara no se'n pateix prou. Tenim, però, curiositat de veure, el dia que se'n pateixi, com reaccionarà aquest poble. Estem certs que s'alimentarà de sol, de clima i de veure dones belles. Es un poble disposat, abans que a fer res, a viure de l'aire del cel. Fa tanta mandra de barallar-se un diumenge de sol, quan vas tot mudat i t'espera l'arròs amb pollastre, i el partit de futbol. El dia que ací hi hagi fam... que us penseu que passarà res? No passarà... ni la gana que tindrem, i tots seguirem somiant que un bon matí, en llevar-nos, els Reis Màgics potser ens hauran dut aquelles coses que no les han de dur els reis.

Del foc a les brases

Per Dr. Sabiatti

Interferències

L'època moderna va començar en aquell punt lúcid — quants segles faria? — en què, per primera volta, un Home oposà al sintètic aforisme del clàssic: "Primus in orbe deus fecit timor", la meravella d'aquest lapidari escoli: "I recíprocament".

Però no hem de fer-nos gaires il·lusions. Envisatjant la història des d'un caire humanista, per damunt del misèrrim pla de la vida dels reis i del sarrafoll llampant de les guerres, no hi ha cap clara delimitació conjunta entre les diferents èpoques culturals. A través dels temps i dels dies, elles interfereixen i s'entrelliguen dins dels meandres obscurs i recondits de la consciència i de l'inconscient.

El període neolític — no en dubtéssiu pas — subsisteix encara parcialment en l'esperit de tots aquells que no han sabut alliberar-se de certes manifestacions elementals de la mentalitat primitiva, aclarida suau amb nova llum per les investigacions de Levy-Bruhl.

Repasseu la premsa d'avui, a dreta i a esquerra, i digueu-me si, pel cap baix, el noranta per cent dels articles que tracten dels clàssics interrogants de la Filosofia, no semblen dictats a l'ombra de les piràmides o a les vores de l'Eufrates llegendari, traduïts d'una rajola cuita o d'un papirus.

Si bé es mira, des dels pitagòrics i els elèates, el problema de l'ordre de l'Univers i el de l'Esser, han avançat ben poca cosa i, tot just ara, s'entrelluca la possibilitat de superar el problema de la unitat de la matèria plantejat pels jònics.

Anècdota i Categoria

Recordeu, amics, el meravellament de l'explorador oceànic davant dels moradors d'aquella ignota illa del Pacífic, en la consciència dels quals no havia nascut encara la idea de la Divinitat;

— Però com podeu viure d'aquesta manera? Com us ho feu, per exemple, quan el temporal s'enduu la vostra piroga? A qui demanariu ajut quan el fràgil vaixell fos a punt d'ésser engolit per la fúria de la mar?

I els indígenes esbalaïts, que li fan:

— Poc que ho sabem, pobrets de nosaltres. Digueu-nos-ho, digueu-nos-ho, si vós ho sabeu. No ens en aniria poc de bé de saber una cosa així!

Tant digne de llàstima és aquell salvatge, com l'infel·lic cínic que galleja del fet que mai no l'han preocupat gens ni gota els magnets problemes eterns de la Filosofia (si fossin eternals, ho diria igualment), com ho és també el pobre ingenu que agombola la seva por de morir amb les mateixes rebregades hipòtesis que servien a la ingènua humanitat infantil per satisfer el seu infantil desig d'immortalitat.

El llibret de poemets als dinou anys, el retrat a l'oli o l'ampliació fotogràfica als trenta cinc, i el ninxol de propietat al Cementiri Nou en tombar la quarantena, són altres tantes manifestacions del mateix rudimentari i abassegador anhel de supervivència.

Però els versos — en el cas més sortit — són oblidats al cap de dos anys; el retrat a l'oli va a parar als Encants a la segona generació (i sort del marc daurat!), i, al cap de ben poques fornades, les sagrades des-